

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa A. [...] spol. s r.o. w C.

przeciwko J. [...] N. w B.

o naprawienie szkody wyrządzonej wykonaniem zabezpieczenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 stycznia 2015 r., sygn. akt V ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 kwietnia 2014 r., którym oddalone zostało powództwo o zasądzenie od pozwanej kwoty 9 339 390 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 2010 r. tytułem wyrównania szkody spowodowanej wykonaniem zabezpieczenia, orzeczonego postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 lipca 2004 r., polegającego na zajęciu partii leku wwieszonego do P..

Powódka w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ §1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z niezbędną wyjaśnienia wątpliwości prawnych sformułowanych w postaci pytania: „czy podczas orzekania o odpowiedzialności odszkodowawczej na

gruncie art. 746 § 1 k.p.c. sąd jest uprawniony do ponownej oceny przesłanek oraz zasadności orzeczenia wydanego w innej sprawie, tzn. tej, w której doszło do zabezpieczenia, choćby nawet orzeczeniem tym powództwo zostało oddalone”. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, że powódka nie miała zamiaru sprzedaży leku w P., co w połączeniu z uprawnieniem pozwanej, polegającym na wyłączności wytwarzania i sprzedaży tego leku wskazywało, że dokonanie zabezpieczenia było bezzasadne. Zachodzi zatem niewątpliwa sprzeczność pomiędzy ustaleniami Sądu Apelacyjnego a oceną prawną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Powołanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia tego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Ponadto zagadnienie powinno być sformułowane w sposób ogólny i abstrakcyjny, umożliwiający Sądowi Najwyższemu udzielenie odpowiedzi uniwersalnej, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.).

Sformułowane przez skarżącą pytanie i jego uzasadnienie nie motywują występowania istotnego, nowego i nierozwiązanego dotychczas w orzecznictwie zagadnienia prawnego. Kwestia przesłanek odpowiedzialności określonej w art. 746 k.p.c. była przedmiotem orzecznictwa Sądu Najwyższego, które doprowadziło do wyjaśnienia zarysowywanych niejasności. Nie zostało wykazane, że przedstawiony problem ma doniosłe znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia tej sprawy. Pominięte zostały przez skarżącą rzeczywiste przyczyny nieuwzględnienia jej powództwa, dotyczące niewykazania zaistnienia szkody. Odniesienie się przez Sąd Apelacyjny do poglądów doktryny dotyczących możliwości i zasad uwolnienia się od odpowiedzialności przez zobowiązanego do naprawienia szkody na podstawie art. 746 k.p.c., nie stanowiło przyczyny oddalenia apelacji. Nie było zatem przekonujących racji za koniecznością domagania się kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego tego dotyczącej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać. Doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przyczyny nie wskazuje żądanie skarżącej, która abstrahując od obowiązku wykazania wszystkich przesłanek zgłoszonego powództwa, kwestionuje ustaloną przez Sąd Apelacyjny okoliczność faktyczną, nie zważając na niedopuszczalność tej czynności oraz na związek z twierdzeniem zawartym w pozwie. Analiza wniosku, powołanej przyczyny i jej uzasadnienia na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie wskazują na ocenę, iż kwestionowane orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.